

תלמוד תורה יטב לב דרבינו יואל מסאטמאר

בהתייחסות כ"ק מרן רבינו הקדוש"ט זיעוועכ"א | בנשיאות כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א

קרית יואל | בני ברק

בס"ד

א מעשה צו ליינען

די מעשה פון

רבי עקיבא

די מעשה פון רבי עקיבא

אין ירושלים האט געוואוינט א גרויסער עושר וואס האט געהאט אסאך גאלד און זילבער שטופער פערלדער און וויין-גערטענער, זיין נאמען איז געווען "כלבא שבוע", מ'האט איהם אזוי גערופן ווייל ווער עס איז אריינגעקומען צו איהם אין שטוב הונגעריג ווי א הונט איז ארויס פון זיין שטוב זאט.

כלבא שבוע האט געהאט א טאכטער מיטן נאמען רחל, זי איז געווען זייער א ערליכע און זי האט געהאט א גוט הארץ מיט זייער פיינע מידות שטענדיג האט זי געטוהן אלעס וואס איהרע עלטערן האבן געהייסן און זי האט אסאך געהאלפן אויפצונעמען די ארימעלייט ביי זיי אין שטוב.

דער כלבא שבוע האט אויך געהאט א פאסטעכער מיטן נאמען עקיבא, עקיבא האט גישט געקענט גארנישט נישט ליינען און נישט שרייבן און ער האט אויך גישט געקענט קיין לערנען אבער ער איז געווען זייער א פיינער און א איידעלער מיט גוטע מידות, טאג טעגליך איז עקיבא ארויס געגאנגען מיט די שאף פאשען אין פערלד און ביינאכט איז ער צוריק געקומען און ער האט זיי צוריק געברענגט צום שטאל.

ווען רחל איז געווארן גרויס און זי האט שוין געדארפט ווערן א פלה, האט איהר טאטע געוואלט איהר חתונה מאכן מיט א בחור א תלמיד חכם וואס ער קען אסאך לערנען, אבער רחל האט געזאגט אז זי וויל נישט חתונה האבן נאר מיט עקיבא דער פאסטעכער, ווייל זי האט געזעהן אז ער האט א גוטע הארץ מיט פיינע מידות, און ווען זי האט דאס געזאגט פאר איהר פאטער האט איהם דאס זייער שטארק וויי געטוהן, און ער האט איהר געזאגט אז עקיבא איז א עם הארץ ער קען נישט קיין לערנען און ער וועט זיך זייער שעמען אויב זי וועט חתונה האבן מיט איהם.

איין טאג ווען עקיבא מיט זיינע שפעלעך זענען געגאנגען פאשען אין פֿעלד איז רחל געגאנגען צו איהם און זי האט איהם געפרעגט אויב ער וויל גיין לערנען אין א ישיבה די הייליגע תורה, און אויב ער זאגט צו אז ער וועט גיין לערנען וועט זי חתונה האבן מיט איהם.

עקיבא האט געענטפערט אז אוודאי וויל ער גיין לערנען די הייליגע תורה, און זיי האבן טאקע חתונה געהאט, ווען פֿלבא שבוע האט דאס געהערט האט ער זיך זייער אויפֿגערעגט און האט זיי פארטריבן פון זיין שטוב, און ער האט אנגעזאגט פאר אלע מענטשן פון שטאט אז קיין איינער זאל זיי נישט ארייננעמען אין שטוב און זיי נישט געבן צו עסן.

עקיבא האט געזעהן א קליינע דירה וואס די טיהרן און די פענסטערס זענען צובראכן, און עקיבא מיט רחל זענען דארט אריין געגענגען און זיי האבן קיינעם נישט געטראפן דארט.

ווען ס'איז געווארן ביינאכט איז עקיבא ארויס אין חצר און ער האט גענומען שטרוי און עס אויסגעשפרייט אויף די ערד און אזוי זענען זיי געשלאפן אויף די ערד.

אינדערפרי איז עקיבא אויפֿגעשטאנען און גאך וואס ער האט געזאגט מודה אני און זיך געוואשן די הענט האט איהם רחל געזאגט אז יעצט איז געקומען די צייט אז ער זאל מקיים זיין דאס וואס ער האט איהר צוגעזאגט אז ער וועט גיין לערנען תורה.

עקיבא איז ארויס אויפֿן וועג צו גיין לערנען די הייליגע תורה, אויפֿן וועג האט ער געזעהן ווי אזוי ס'רינט וואסער אויף א שטיין און ס'ווערט א לאך אין די שטיין, האט ער געטראכט צו זיך, אויב די וואסער וואס איז א ווייעכע זאך קען מאכן א לאך אין א שטיין וואס איז א הארצע זאך, איז זיכער אז די תורה וואס איז שטארק וועט קענען אריינגיין אין מיר און עפענען מיין פארשטאפטע הארץ.

עקיבא איז געגאנגען אין חדר און נאכדעם אין ישיבה קטנה און נאכדעם אין ישיבה גדולה און ער איז דארט געווען צוועלעף יאר, און נאך צוועלעף יאר האט ער באשלאסן צוריק אהיים צו גיין, שטייענדיג שוין ביים טיהר האט ער זיך צוגעהערט ווי א שכן'טע זאגט פאר זיין פרוי "ווי אזוי האסטו צוגעלאזט אז דיין מאן זאל אוועק גיין פון שטוב לערנען תורה און דו ביסט געבליבן דא אליין שוין אזויפיל צייט", האט איהר זיין פרוי געענטפערט "אויב ער וואלט מיר געפאלגט וואלט ער געבליבן נאך צוועלעף יאר לערנען, ווייל איך פריי זיך זייער שטארק אז ער לערנט די הייליגע תורה".

עקיבא האט געהערט פון אונטערן טיהר די גאנצע שמועס, האט ער באשלאסן צוריק צו גיין אויף נאך צוועלעף יאר לערנען און ער איז געווארן א גרויסער תלמיד חכם ער איז אויסגעוואקסן דער הייליגער תנא רבי עקיבא, און ער האט געהאט פיר און צוואנציג טויזנט תלמידים, ווען ס'האט זיך געענדיגט די צווייטע צוועלעף יאר האט ער באשלאסן אז ס'איז געקומען די צייט אהיים צוגיין, און אינאיינעם מיט פיל פון זיינע תלמידים האט ער זיך ארויס געלאזט אויפן וועג.

ווען זיין פרוי האט געהערט אז ער קומט איז זי ארויס אקעגן איהם, די תלמידים וואס האבן איהר נישט געקענט האבן איהר געוואלט אוועק שיקן פון דארט, אבער רבי עקיבא האט געזאגט מ'זאל איהר לאזן, וויל אלעס וואס איך האב געלערנט און אלעס וואס ענק האבן געלערנט איז אין איהר זכות, אויך בלבא שבוע איז געקומען און ער האט געזעהן אז רבי עקיבא איז אזוי גרויס געווארן האט ער חרטה געהאט אויף דעם וואס ער האט זיי אוועק געשיקט פון שטוב, און פון דעמאלטס און ווייטער האט ער זיי געגעבן אלעס וואס זיי האבן געדארפט א שטוב און עסן און עס האט זיי גארנישט געפעלט.